

89

Brynhildas och hennes faders beslut om resan till Amerika.

Utgör andra sången ur Obronvalls bok Brynhilda.

Brynhilda gick till skogen en sommarqväll,
af ljusva kärlekstankar i hjertat säll;
hon smög utöfver dalar och kullar små,
och quad med munter stämman på färden så:

"Jag vuxit här i Norden liksom en ros.
Min barndomstid nu redan har flytt sin kos.
En sällsam känsla tränger sig till min barm.
O, det är kärleksflamman, som brinner varm."

Då flickan så sig glädde, dess älskling smög
sig fram bland trädens stammar, så smärt och hög.
Han fannade den sköna. O sälla stund!
Det skönt är så att mötas i grönklädd lund.

"Välkommen, ädla tärna! Du fröjdar mig.
Två timmar jag dig väntat på denna stig.
O, det är glädigt att finna en mö så kär!
Kom hit, min vän Brynhilda, och sätt dig här!"

Hvad jag i sinnet hyser, det vet nog du.
Ej länge vill jag blifva i Sverige nu.
Amerika mig tjusar; — dit reser jag.
Följ med mig dit! — O, lyssna till mitt förslag!

Men honom flickan svarte: "Mig, yngling, hör!
du tänker ej så vist, som du tänka bör.
Till andra länder ständigt din längtan är;
var viss, att detta grubbel dig snart förtär."

Till fosterlandet kraftigt står all min häg;
mitt gods vill jag ej lägga i skummig våg;
försök besegra tanken. — En ungling skall
ej låta lösa nycker sig från sin fän.

För guld vi fosterlandet ej lämna må.
vårt folk vi böra älska, vår kung också.
Blir kvar, jag ber dig, yngling, i Sveriges land!
Vi dyra minnen äga på denna strand.

90

Jag hemmets stränder älskar: ej bort jag far,
I Nord vi kunna lefva som dufvopar;
vi kunna bo tillsammans i frid och fröjd.
Den lycklig är, som blir med sitt öde nöjd.

Nöjd med din lott du ej är, jag nog förstår:
du nya infall ständigt i sinnet får.
An mins jag, när med mig du i lunden satt
och talte om din kärlek i stjernklar natt.

I din inbillning såg du ett lustslott rikt,
det stod i sommarqvällen, en hägring likt;
i det du tänkte sätta ditt hjertas vän
och drömma der om lifvet och kärleken. —

Ej lyckan ger oss lustslott på lifvets färd,
hur långt vi än så resa från hemmets värld. —
O, nej! det är ett bländverk, som du kan se,
om blott du walkas tornen — så falla de."

"Mig hör", nu Edvard sade: "Du hulda vän!
vårt öde är oss sändt ifrån himmelen;
hvarthän det visar menskan, dit får hon gå
men tanken svärmar gerna i rynder blå."

Ett ord från dina läppar, är allt hvad jag
vill tiggja här i skogen på denna dag:
Säg, vill du med mig resa, gif ja dertill,
men svara nej, om ej du från Norden vill!"

"Ett ja af mig nu genast kan du ej få.
Re'n är det natt. Till hemmet vi måste gå,
Jag med min far vill rådslå i morgondag,
och ger han mig sitt bifall — så reser jag."

Så kom den andra dagen, och flickan stod
inför sin gamle fader, en bonde god,
och straxt derpå kom Edvard, den raske sver,
och ställde sig för gubben, bredvid sin vän. —

Om resan nu de talte, de unga två;
och tankfull satt den gamle och hörde på;
ibland utöfver kinden ett skimmer flög,
och plösligt midt i talet han uppsteg hög. —

21

•Du Edvard" — sad' han lifligt — "ske som du vill
min dotter, som du älskar, hon hör dig till.
vill du för henne sörja, du ungersven,
tag gerna då Brynhilda — och res, min vän!